

CLAUS HOLM

WENDIGO

Copyright © 2017 Claus Holm

All rights reserved

Wendigo

Deep into that darkness peering, long I stood there, wondering, fearing, doubting, dreaming dreams no mortal ever dared to dream before.

- Edgar Allan Poe, The Raven

“Kom nu, fortæl os en historie!”

Charlie trak sine ben op under sig på sofaen og tog en slurk fra sit krus med varm kakao. Hun havde uldsokker på men stak alligevel sine fødder ned mellem sofapuderne for at varme dem.

“Ja, en historie!” nikkede Daniel. Han sad i den anden ende af sofaen med fødderne oppe på bordet. (Der virkede det, som om de altid endte med at ligge, hvis ingen bad ham om at tage dem ned,) “Det er lige vejr til at fortælle uhyggelige historier omkring pejsen.”

Nick tøvede. Han var ved at flytte rundt på de brændende kævler i pejsen med en ildrager, efter at de første flammer havde ædt af træet. Han lagde langsomt et par friske stykker brænde på, som om han trak tiden ud.

“Jeg kan en uhyggelig en,” begyndte Katrina. Hun satte sig mere op i sin stol og rømmede sig. “Den handler om den her dreng og pige, som er på stævnemøde, og ... og de kører ud i skoven, op til sådan en kærlighedssti, og parkerer. Så tænder han få radioen, og der er en nyhedsudsendelse i gang ...”

Daniel og Charlie stønnede i kor. “Og på bildørens håndtag hang der ... *en blodig klo!*” sagde Charlie og slog dramatisk ud med armene.

“Hvad? Den er da uhyggelig! I behøver da ikke at være så lede.”

“Jeg tænkte på en historie, som vi ikke alle sammen har hørt til bevidstløshed siden børnehaven, Kat.” Charlie – som altid blev kaldt Charlie og ikke Charlene – lagde begge hænder om det varme krus. “Måske endda en historie, vi selv finder på.”

“Den mest barmhjertige ting i denne verden, tror jeg, er det menneskelige sinds manglende evne til at fatte alt, hvad der foregår omkring det,” sagde Nick.

"Hvad pokker betyder det?" spurgte Daniel.

"Det var noget, H. P. Lovecraft sagde. Det betyder, at han mente, vi skulle være glade for, at vi ikke forstår verden, fordi den er så meget mere uhyggelig og mystisk, end vi tror. Hvis vi kunne forstå det, ville vi blive sindssyg, eller skabe en ny, mørk middelalder for at få den viden til at forsvinde."

"... Okay ... hvad så?" sagde Charlie.

"Så vi skal være glade for, at vi synes, uhyggelige ting er sjove og spændende. De rigtigt uhyggelige ting er så skræmmende, at vi aldrig kunne fatte det. Vi ville miste forstanden i stedet for."

Nick talte med en lav, intens stemme, som fik dem alle til at rette opmærksomheden imod ham. Sådan var det altid. Når Nick talte, lyttede folk. Når Nick tav, kunne en anden tage over, men han kunne altid få opmærksomheden tilbage på et øjeblik. Sådan var han bare.

"Og nu vi taler om uhyggelige ... Indianerne, som boede i dette område i gamle dage, troede på alt muligt. Da de hvide kom, rendte missionærene rundt og talte med alle stammerne for at forsøge at få nogle af deres historier skrevet ned. De prøvede også at overbevise indianerne om, at deres tro var den samme som den hvide mands – altså at den kristne Gud var det samme som de ånder, de troede på, og at de evige jagtmarker var det samme som himlen. De indfødte havde et ord, der hed Manitou, hvilket nærmest betyder "ånd". Missionærene prøvede at få dem overbevist om, at det, de kaldte Gitche Manitou – den Store Ånd, om man vil – var Gud. Men missionærene tog fejl, og indianerne troede dem ikke. Alt har en Manitou. En sten, en plante, et dyr, et menneske – de har alle deres egen Manitou. Nogen af dem er venlige og samarbejdsvillige. For eksempel, hvis du går ind i en svede-

hytte og hælder vand på de varme sten, så kommer stenens Manitou ud og giver sin styrke til dig. Det er derfor, man altid har det så godt efter at have været i svedehytte.”

”Klart. Undtagen, altså, hvis man ikke kan li’ at svede.” Kat lænede sig tilbage imod ryglænet på sin stol.

”Nogle af Manitouerne – og det hedder faktisk Mantoac i flertal – er ikke så venlige. De laver en del mere ballade. De kunne finde på at skade dyr eller mennesker. De kan skifte form, så de kan se ud på forskellige måder. I ved sikkert, at europæerne havde legender om varulve og vampyrer. Det havde indianerne også. En Manitou kunne vise sig som en mand, en ulv, en hjort eller en prærieulv, selv som en fugl. De kunne ligne damp, vand, eller sten.”

”Men hvorfor ville de skade mennesker?” spurgte Charlie.

”For det meste ville de heller ikke. Indianerne bragte dem ofre for at formildne dem. Tobak, for eksempel. Hvis du ofrede tobak til en Manitou, kunne du passere uskadt gennem dens territorium. Hvis man sejlede over en sø, kunne man smide tobak ud over siden på båden, og så ville man komme sikkert i land. Hvis man ikke havde noget tobak, kunne man ofre et af sine dyr i stedet for.”

Nick tav et øjeblik og så ind i ilden, før han fortsatte: ”Der er en stor sø oppe i British Colombia, som hedder Lake Okanagan. Der var en hvid pelsjæger, som prøvede at sejle over floden med sine to heste. De lokale stammer havde anbefalet ham at ofre til vand-Manitouen, før han sejlede over, men han troede ikke på den slags.” Nick rakte ud efter sit eget krus med kakao og tog en slurk, mens han krydsede benene på gulvet.

”Hvad skete der så?” spurgte Daniel. ”Kæntrede han, eller druknede han?”

"Ingen af delene, men hans heste sank. De svømmede ved siden af hans kano, og pludselig blev de trukket ned af et eller andet under vandet. Han var nødt til at skære rebet over, hvis han ikke selv ville drukne."

"*Bullshit*. Det er noget, du finder på."

"Slet ikke. Du kan gå på biblioteket og slå den historie op. Den er virkelig sket. Man skal ikke tage let på en Manitou. Den, der bor i Lake Okanagan, bliver i øvrigt stadig set en gang imellem. Det er nærmest deres lokale Loch Ness-uhyre."

Vinden udenfor gav et hyl, som om den var enig. De kunne se snefnug hvirvle forbi det store vindue.

"Vi får en masse sne i nat." Daniel, som havde været med Nick oppe i hytten før, lød næsten glad. Han huskede en gang, hvor de havde brugt ski til at køre ned til landsbyen og købe forsyninger. Dengang havde han og Nick kun været tolv, og Nicks far havde stadig været i live.

"Eller måske er det bare en vind-Manitou, som vil sige hej til os," sagde Charlie. Hendes mørke øjne skinnede af spænding.

"Faktisk er den ånd, der bor i vinden, ikke en rigtig Manitou." Nick drejede hovedet og så ud af vinduet, som om han fulgte snefnuggene med øjnene. "Den, der bor i vinden, hedder Wendigoen."

"Det ord tror jeg, at jeg har hørt før. I en film eller sådan noget." Charlie lænede sig frem igen, interesseret. "Er de ikke en slags spøgelser?"

"Nej, de er ikke spøgelser. En Wendigo er mere som en dæmon. De kan enten leve som den slags væsner, de er, eller de kan besætte folk. Når de besætter et menneske, forvandler de det menneske til et slags dyrisk kannibalmonster."

"Hvor i alverden ved du det sludder fra?" sagde Katrina og rystede forarget på hovedet. "Seriøst, læste du lige en bog om indianerlegender, før vi kørte herop?"

"Nick har kendt de historier i årevis," sagde Daniel. "Jeg kan huske, hvordan han og hans far talte om Wendigoen, når vi var heroppe som børn. Nicks far kunne godt lide historien."

"Så han fortalte sine børn om kannibaler som godnathistorie. Hvor pænt af ham!" sagde Katrina.

"I dag ser børn Tv-serier om zombier på en helt almindelig aften. Det er vel lidt af det samme. Jeg tror, at alle kan lide at blive skræmt lidt engang imellem."

Nick nikkede. "Præcis. Jeg elskede de historier som barn."

"Jamen, så fortæl os dem!" sagde Charlie. Hun så spændt på Nick. "Jeg vil gerne høre om kannibalerne."

Nick rømmede sig og drak lidt fra sit krus. "Jo, som jeg sagde før, så besatte de nogle gange mennesker. Af og til folk, som var alene i små, isolerede grupper, som for eksempel familier i en landsby, hvor sneen afskar byen fra omverdenen. Personen, som var blevet besat, ville få en vild lyst til at spise menneskekød, og han ville så begynde at spise de andre. Det kunne dog også gå den anden vej – at nogen spiste menneskekød, fordi de var ved at sulte ihjel, og at Wendigoen tog chancen og besatte dig. Uanset hvordan det skete, så ville personen begynde at forandre sig. Deres tænder ville blive spidse og skarpe, og deres krop blev tyndere og mere ranglet. De begyndte at lugte forfærdeligt, og så begyndte de at jage andre mennesker."

Det blev stille et øjeblik. Katrina trak sine knæ op og lagde armene omkring dem. Hun havde det tydeligvis rart. Nick lagde en hånd på hendes ben. "Undskyld, skat. Får du det dårligt af at høre den slags?"

"Nej. Jo, lidt. Jeg kan ikke li' kannibalhistorier. Men de andre vil jo gerne høre det, så ..."

Daniel og Charlie nikkede entusiastisk. "Du kan komme herover og sidde mellem os, Kat!" tilbød Charlie

"Nej tak, jeg har det fint her. Ellers tak."

"Kom nu, Nick," sagde Daniel, "Fortæl mere."

Nick så på Katrina et øjeblik til, som om han spurgte om lov til at fortsætte. Da Katrina ikke protesterede, fortsatte han:

"Wendigoer er vindens ånder. I deres naturlige form er de kæmper, meget større end mennesker, med hvid pels og gule øjne. De har lange kløer på hænderne og en mund fyldt med lange, skarpe tænder. De er hurtige som vinden og bevæger sig gennem skoven og sneen hurtigere, end man kan se. De kan få storme til at opstå og lægge sig, og få sne til at falde. Hvis man sidder i sit telt ude i vildnisset i en snestorm, og man hører vinden hyle, så kan den nogle gange lyde som en stemme. Har I nogensinde hørt sådan noget?"

"Jeg har hørt vinden hyle," sagde Daniel, "men jeg var altid indenfor. Hvem sover også i telt i en snestorm?"

"Nogle mennesker siger, at det lyder som stemmer. Det er Wendigoen, der kalder på dig. En Wendigo kunne efterligne menneskers stemmer, så det kunne lyde som en, du kendte, eller som et barn i nød. Når du så løb ud af teltet for at hjælpe og væk fra ilden, hvor der var sikkert – så tog Wendigoen dig. Den kom susende og greb fat i dig og løftede dig op i vinden. Hvis der var nogen, der fulgte efter dig, ville de se dine fodspor i sneen bare standse et sted, og du ville være forsvundet."

"Bar den dig så væk og åd dig?"

"Nogle gange, ja. Men den kunne også lave dig om til en ny Wendigo, det kom an på hvad den havde lyst til. Wen-

digoen er altid sulten, så for det meste var du bare væk. Indianerne var rædselsslagne for de her væsner. De tog dem dødsens alvorligt. Hvis de var ude i skoven og begyndte at høre underlige lyde, så troede de, at en Wendigo var efter dem. De sagde, at den forfulgte dig og sneg sig rundt om dig, lige udenfor synsvidde, indtil du havde affyret din sidste pil eller dit sidste skud. Når du så var forsvarsløs, kom den stormende imod dig med et vildt skrig, flåede dig fra hinanden og åd dig."

Katrina lavede en lyd, som om hun kastede op.

"Hvad gjorde de så for at beskytte sig mod dem?" spurgte Charlie. "Var der noget der hjalp, ligesom sølvkugler til en varulv eller hvidløg til vampyrer?"

"De blev tæt ved ilden. En Wendigo kan ikke lide varme, for de er kuldens væsener. Så længe ilden ikke døde ud, og hvis du ikke gik ud i sneen og kulden, så var du sikker ... i hvert fald imod de rigtige, store Wendigoer. De mennesker, som den havde rørt ved og ændret ... de var en anden snak. De kunne sætte sig ned ved siden af ilden, hvis de ville. De kunne gå hele vejen ind i hytten eller teltet, sætte sig ned som en af gruppen ved siden af pejsen ... og når du så ikke var på vagt ..." Nick lukkede sin hånd sammen med en hurtig bevægelse. "HAPS! Så ville den gribe fat i nogen og begynde at spise ham eller hende. De var selvfølgelig nødt til at dække sig selv til, for de lignede som sagt uhyrer. Så hvis nogen i en stor kappe og med klæde for ansigtet kom ind på handelsstationen eller i teltet og satte sig ned, så kan du tro, at de overtroiske folk ville se mistænksomt på ham."

"Det er virkelig en ulækker historie!" sagde Charlie imponeret. "Men jeg er ret sikker på, at jeg har hørt noget lignende før."

"Du har sikkert læst Algernon Blackwoods bog *The Wendigo* i skolen. Den handler om en gruppe jægere og en guide, som tager ud i de store skove om vinteren. Wendigoen råber guidens navn uden for teltet, og han løber udenfor og forsvinder. Monstret flyver simpelthen væk med ham. Efter de så har gennemført skoven efter ham, kommer guiden tilbage og er blevet til et sært udseende monster med spidse tænder og fødder med kløer."

"Ja, jeg tror du har ret, jeg kan huske det med, at han flyver væk. Jeg kunne ikke li' den historie, men jeg kan huske, at jeg syntes, den del af den var uhyggelig."

"Blackwood genfortalte faktisk bare en gammel historie med sit eget twist. Grundhistorien har indianerne fortalt i mange hundrede år."

"Prøv at se, hvor meget det sner udenfor nu!" sagde Daniel, og pegede. "Måske hørte Wendigoen os tale om den."

"Måske," nikkede Nick, mens han nussede Katrina på benet.

"Fik du og din far nogensinde lyst til at spise menneskekød, når I var sneet inde heroppe?" sagde Charlie.

"Ikke det jeg kan huske. Hvis vi havde, så tror jeg ikke, Daniel havde siddet her i dag."

Daniel grinede. "Ja, jeg var ret ofte med heroppe. Når din bedste ven har en bjerghytte, så siger du jo ikke nej til en tur på ski."

"Ja, vi kørte en del på ski dengang," sagde Nick. "Kan du huske, da jeg var vild, og du og far måtte køre ud at finde mig?"

"Ja, det kan jeg godt huske. Men det var, fordi du var dum nok til at køre ind gennem skoven i stedet for at følge stien."

"Stien var for tabere."

Daniel slog ud med armene, som om han ville sige 'se, hvad

jeg har fundet mig i' til pigerne.

"Altså ... ikke for at lyde overtroisk, Nick, men kunne du ikke lægge lidt mere brænde på ilden?" sagde Charlie og pegede på pejsen. "Jeg tror, at jeg lyst til et ordentligt bål efter den historie."

Nick smed to stykker brænde på ilden. "Bare rolig, Charlie. Vi har masser af mad i skabet og en generator til at give strøm. Vi går ikke over til kannibalisme lige foreløbigt."

"Donner-selskabet ... fire pladser?" sagde Daniel med overtjener-stemme.

"Det er virkeligt ikke noget at grine af." Katrina sad stadig med armene om knæene, men hun talte lidt højere end før. "Det har altid været min værste frygt, lige siden jeg var en lille pige, at nogen ville ... ja, I ved ... spise af mig."

"Nå, det var surt for dit sexliv, Nick!" sagde Daniel. "Kat er bange for, at nogen spiser af hende." Charlie lænede sig over, og tog sin venindes hånd.

"Hvorfor er du bange for det, tror du? Har du set noget på TV som barn, eller var der noget andet, der skræmte dig dengang?"

"Det ved jeg ikke. Jeg har bare altid været bange for det. Jeg havde mareridt om tænder og munde, som bed mig ... og så vågnede jeg op og så på min krop, som om der ville være mærker efter bid. Det var der aldrig."

"Nå, nok om kannibalmonstre og ånder. Hvad har du lyst til at snakke om?" Charlie strøg Katrinas hånd, og kunne mærke, hvor kolde fingrene var.

"Det ved jeg ikke. Hvad med noget, som vi kan grine af?"

Nick nikkede. "Okay, det kan vi godt sige. Ikke flere uhyggelige historier. Faktisk kender jeg en sjov legende om Ravenen, og hvordan den skabte solen og stjernerne ..."

Nick begyndte at fortælle historien, og Katrina slappede synligt af i stolen. Charlie lagde hovedet på Daniels skulder og så ud på snefnuggene, som fløj forbi vinduet. Det så ud, som om nogen viftede et hvidt tæppe frem og tilbage. Sigbarheden var så lav, at de dårligt kunne se hen over terrassen. Vinden gav en hylende lyd af og til, og vindpustene spillede på huset som en fløjte. Hun puttede sig ind til Daniel og lod sin hjerne slappe af til lyden af Nicks stemme.

"... så Ravnen smed gløderne op gennem hullet i hyttens tag, og de fløj op på himlen og blev til stjerner," sagde Nick, mens hans hænder så ud til at male et usynligt billede af en stjernehimmel i luften. Charlie strakte benene og tog sit krus.

"Kan du ikke lige holde pause et øjeblik, Nick? Jeg vil have lidt mere kakao. Er der nogen der skal have noget med?"

"Jeg vil gerne ha' en kop til." Katrine var blevet mere livlig af at høre den sjove historie og gav Charlie sit krus.

"Okay, der bliver nu en kort pause!" sagde Nick og smilede. "Hvis der er nogen, som skal på det lille hus, kan de også gøre det nu."

Charlie tog begge krus og gik ud i køkkenet. Hun tændte den elektriske kedel og fyldte den med vand. Hun lænede sig imod køkkenbordet og så ud af vinduet på den snedækkede verden udenfor. Køkkenet vendte mod indkørslen, og hun kunne se deres bil udenfor. Den lignede en stor klump under sneen, og der var ikke spor af den røde lakering under den hvide sne. Vinden fik sneen til at bevæge sig frem og tilbage, så øjet så bevægelse, hvor der ingen var. Charlie tænkte et øjeblik på det, Nick havde sagt om at blive jaget i skoven ... at se den hvide sne bevæge sig ud af øjenkrogen, vende sig om og intet se, men vide at der *var* noget lige der, udenfor ens synsfelt, og som ventede på, at man var uopmærksom, bare et øjeblik.

Der *var* noget, der bevægede sig udenfor. Noget, som ikke var sne, men en solid mørk skikkelse, der bevægede sig rundt om den hvide klump, der var bilen. Charlie kunne føle sit hjerte begynde at slå hurtigere. Var det en hjort? Den virkede for lille til at være en hjort, men ...

Skikkelsen rundede bilen og så ud til at kæmpe for at komme op at stå. Hun kunne se arme, ben, og hvad der lignede et hætteklædt ansigt. Charlie tog et skridt frem mod vinduet, og følte blodet dunke i tindingerne. Der var *nogen* derude ved siden af deres bil.

"Nick! Daniel!" råbte hun, mens skikkelsen tog et skridt til hen imod huset. Hun kunne høre, at hendes stemme havde et strejf af panik i sig, og det brød hun sig ikke om.

Nick kom hurtigt ud fra stuen. "Hvad er der galt?"

"Der ... er nogen ... udenfor!" sagde Charlie og gispede efter luft, som om hun havde løbet. "Se!"

Hun pegede på den mørke skikkelse, som stadig kom nærmere med langsomme skridt. Nick klemte øjnene sammen og stirrede gennem glasset.

"Det er et menneske! Hvad fanden?"

Han trådte hen til køkkendøren og låste den hurtigt op. Da han åbnede den, susede en isnende vind ind i køkkenet, som om døren sugede al varmen ud af huset. Skikkelsen drejede, hvad der lignede et hoved, og da Nick tændte lyset på fortrappen, kunne Charlie se lidt mere tydeligt, hvad der var udenfor.

Det var en kvinde, klædt i en grøn vinterjakke med pelskantet hætte. Under hættens blonde hår fyldt med iskrystaller. Hendes øjne så meget store og mørke ud i hendes hvide ansigt. Under jakken kunne Charlie se, at hun havde cowboybukser på, og helt almindelige sko. *Ikke ligefrem klædt på til lejligheden*, tænkte hun.

Nick tog et par skridt ud imod kvinden. "Her ... kom her ... er du all right?" råbte han til hende. Charlie hørte toilet-tet skylle ud, og Daniel trådte ud, mens han knappede sine bukser.

"Hvad sker der?" spurgte han og så på Charlie.

Katrina dukkede op inde fra stuen. "Helt ærligt, hvad laver ..." begyndte hun, men tav, da hun så, hvad der foregik udenfor.

"Der er nogen udenfor!" sagde Charlie. "En kvinde."

"Åh Gud, nej!" sagde Katrina. "Er hun okay?"

Nick havde lagt en arm om kvinden udenfor og hjalp hende gennem snedriverne de sidste par meter hen til døren. Da de trådte ind i køkkenet, lukkede Daniel hurtigt døren bag dem.

"Her, kom med ind ... Kom og sid ved ilden" sagde Nick, stadig med en arm rundt om kvinden. Hun skælvede synligt og gik usikkert.

Nick førte hende ind i stuen og placerede hende ned foran pejsen. "Du må se at få dit våde tøj af, ellers bliver du aldrig varm. Kat, ræk mig lige tæpperne fra sofaen."

Katrina tog to tykke uldtæpper, som hang over sofaens ryg, og gav dem til kvinden. Hun begyndte at fumle med lynlåsen på sin jakke, men enten rystede hendes hænder for meget, eller hendes lynlås var frosset fast. Nick lænede sig frem og lynede den ned, hjalp hende med at få den af og få viklet tæppet rundt om kroppen.

Kvinden skælvede kraftigt, og hendes hænder klemte sammen om tæppet, mens hun trak det tæt sammen om sig. Katrina knælede ned og lagde en hånd på kvindens skulder.

"Nu skal jeg hente noget varmt at drikke til dig. Kaffe? Kakao?"

"Giv hende noget kaffe. Hun kan sikkert godt bruge koffei-

nen." Daniel satte sig på sofaens armlæn og så på. Han rakte sin arm ud, og Charlie trådte hen til ham, så han kunne lægge hånden på hendes hofte.

Katrina rejste sig op og forsvandt ud i køkkenet.

"Hvad hedder du?" spurgte Nick, mens han gned op og ned ad kvindens ryg for at varme hende op.

Kvinden så på ham og prøvede at tale, men der kom kun et par lyde. Hendes tænder begyndte at klapre, og hun lagde en hånd over sin mund, som om hun var flov over det.

"Nej, nej, det er okay. Få nu varmen først. Jeg hedder Nick, og det er min hytte. Det der er Daniel, Charlie – og Katrina gik lige ud i køkkenet."

Kvinden nikkede, mens hun så fra den ene til anden, som om hun bed mærke i deres navne.

"Er din bil gået i stå eller sådan noget?" sagde Daniel.

Kvinden nikkede langsomt, som om hun var midt i en drøm. Hun pegede ud af vinduet, ud i sneen.

"Ja, du ser heller ikke ud som om du lige er klædt på til en vandretur i vinterskoven," sagde Nick. "Du er gal, hvis du prøvede at gå langt i det vejr her. Folk fryser ihjel i den slags storme. Hvor langt har du gået?"

Kvinden svarede ikke. Hun skælvede igen og sænkede hovedet.

"Hun må have gået temmelig langt!" sagde Charlie, "Jeg mener, indkørslen er en halv mile i sig selv, og jeg troede ikke at vejen blev ryddet flere miles ned af bjerget. Sagde du ikke noget om, at sneplovene ikke kunne køre herop?"

"Jo, det er rigtigt. Det betyder, at hun har gået flere miles i de der sko." Nick pegede på de små, sorte sko på kvindens fødder. "Jeg er bange for at tage dem af hende. Hun kan have fået forfrysninger i fødderne eller sådan noget."

"Så skal du se at få dem af," sagde Katrina, som nu dukkede op med et dampende krus i hånden. Hun gav det til pigen, og hendes hænder lagde sig over Katrinas da hun tog imod det. "Læg hendes fødder helt hen til ilden, så hun kan få dem varmet op."

Nick nikkede og trak skoene af kvindens fødder. Hun gjorde ikke modstand, og de fødder der kom til syne, var små, fugtige, kolde som is og kun iført et par tynde bomuldsstrømper. Nick trak hendes fødder tættere på gnistfanget, tog en pude fra den stol, Katrina havde siddet i tidligere, og stak den under hælene. Det føltes som om kvindens fødder var kolde indefra, som kød taget op af fryseren.

Da Charlie så på de to hvide fødder ved siden af flammerne, dukkede et citat pludselig op i hovedet på hende: "Åh, åh ... mine fødder af ild ... mine brændende fødder af ild," hviskede hun.

Nick så op på hende. "Det er fra den historie, vi talte om før. Blackwoods historie. Så du *har* altså læst den."

"Ja, det har jeg åbenbart." Charlie følte det pludselig, som om hendes egen kropstemperatur var blevet sænket, som om kvinden havde bragt kulden med ind i huset, da hun kom. Hun lagde armen om Daniel, som om hun kunne stjæle lidt af hans varme.

"Nå, men glem nu historierne. Gider nogen tjekke, om telefonen virker?"

Katrina rejste sig op og gik hen til sofabordet, hvor den gammeldags telefon stod. Hun løftede røret, lyttede og trykkede to gange på afbryderknappen. "Ingen klartone. Den er helt død. Og jeg vil vædde på, at mobilsignalet ikke er blevet bedre, siden vi ankom."

"Nej, der er aldrig noget signal heroppe," sagde Daniel.

"Det drev altid Nicks far til vanvid, for han kunne ikke komme på nettet. Han var tvunget til at slappe af og læse en bog."

"Jamen, hvad gør vi så?" sagde Charlie, "Hun har brug for at komme på hospitalet hurtigst muligt."

"Der er ingen mulig måde at komme ned fra bjerget så længe det stormer." Nick rejste sig og lod kvinden sidde foran ilden. "Når den stilner af, kan vi køre på ski ned til byen og tilkalde en helikopter. Indtil da er hun nødt til at blive her hos os."

"Har du ikke et navn?" spurgte Katrina kvinden.

"Mmhhh ..." sagde hun, og vendte ansigtet op mod dem. Hendes tænder var nu endelig holdt nok med at klapre til, at hun kunne tale. Hun spændte læberne stramt henover dem, da hun talte igen: "Ma ... ria."

Nick smilede til hende. "Velkommen, Maria. Nu skal du bare slappe af og tage det roligt. Jeg tror faktisk ikke, at du er kommet så slemt til skade. Vi skal bare have dig varmet op."

Maria nikkede, men smilet, som ville have været en naturlig respons på sådanne nyheder, dukkede ikke frem på hendes ansigt. Hendes øjne var store, mørke, og syntes at se på dem én ad gangen, frem og tilbage.

"Var du alene i bilen?" sagde Katrina. "Der sidder vel ikke nogen og venter på dig i en bil et sted, vel?"

Maria rystede på hovedet. "Alene." Det virkede, som om hun kæmpede for at få ordet frem.

"Var du derude længe?" spurgte Daniel.

"Længe. Så længe."

"Det kunne hun ikke vide," sagde Katrina. "Hvis hun var ved at fryse ihjel, virkede det sikkert som lang tid, men hun ville være død, hvis hun havde gået ret længe rundt i skoven i de der klude."

"Har du ikke et ur? Eller en mobil?" Daniel var forundret.

"Nej." Maria stirrede ind i flammerne. Hendes blonde hår hang i tjavser ned over hendes ansigt, og den smeltede sne fik det til at klæbe vådt til hendes kinder.

"Wow, en person uden mobiltelefon i den moderne verden!" Daniel så ud, som om han ikke vidste, om han skulle være imponeret eller bedrøvet.

"Hey, kan jeg lige snakke med dig to sekunder?" hviskede Charlie. Hun trak ham i armen og hev ham med ud mod korridoren.

"Ja, selvfølgelig, vi er straks tilbage."

Daniel fulgte efter hende ud til korridoren og så på hende, da hun vendte sig om. "Hvad er der galt?"

Charlie rystede på hovedet og krydsede armene over brystet.

"Det ved jeg ikke. Men der er *noget* galt. Den måde, hun taler på, måske? Som om hun har glemt, hvordan man taler. Hvordan kom hun overhovedet op til huset? Vi er dybt inde i skoven, og indkørslen er dækket af sne. Jeg mener, så se dog på det derude. Driverne er højere end mig!"

"Måske vidste hun, at huset lå her."

"Men hvad er sandsynligheden for det? Nick kommer kun herop to-tre gange om året, det kunne lige så godt have været tomt. Hun er ikke fra landsbyen, for Nick kender hende ikke. Hun går rundt i småbitte sko, som ville blive fyldt med sne med det samme. Bare almindelige bukser. Jakken er vel okay, tror jeg, men hvem går ud i en snestorm i en bil og tager kun en jakke med?"

"En skør storbypige?"

"Der er bare noget helt forkert, Daniel. Forkert med hende! Det hele giver mig myrekryb!"

"Hør nu her ... du er bare spændt op over den der Wendigo-historie. Jeg er enig, det passer lidt for godt. Men det er bare en gammel spøgelseshistorie. Nick fortæller bare det, hans far fortalte ham masser af gange." Daniel lagde armene om hende. "Tag det bare roligt. Jeg er sikker på, at hun får det godt igen, når vi får hendes kropstemperatur op til normal igen. Så er hun nok også mindre uhyggelig."

"Ja, måske. Men vi skulle virkelig se at få hende på hospitalet."

"Nick sagde jo, at vi må vente, til stormen lægger sig. Hvis hun har fået forfrysninger, så bliver det i det mindste ikke værre, nu hvor hun har fået varmen. Og hvis hun har fået dem, kan vi ikke gøre noget ved det."

"Har hun fået varmen?" Charlie så ind på Maria, som sad med sine fødder strakt ud mod de brændende kævler. "Hun ser ikke varm ud, synes jeg. Hun er helt bleg."

"Hun har sikkert hypotermi. Der tager lang tid at varme op, hvis man har det. Vi skulle i virkeligheden alle sammen kravle nøgne ned under tæppet sammen med hende for at varme hende op."

Charlies øjne blev store. "Du kan lige vove ..."

"Hvad snakker I om?" Katrina stillede sig i døråbningen og så på dem. Bag hende så de, at Nick havde sat sig ved siden af Maria igen.

"Vi snakker om, at Charlie ikke har lyst til at være nogen under et tæppe." Daniel smilede, men det gjorde Charlie ikke.

"Nick siger, at hun bliver ved med at være kold. Hendes hud bliver ikke varmere, og han er bange for at gnide for meget på hendes arme og ben, for hvis man har forfrysninger ..."

"... så kan iskrystallerne splintre inde i kroppen og gøre mere skade. Ja, det lærte hans far os, da vi var børn. Men vi har givet hende noget varmt at drikke og varme omgivelser. Vi har jo ikke lige et badekar med lunkent vand, vi kan sænke hende ned i."

Katrina rystede på hovedet. "Nej, det har vi vel ikke. Hvad med brusebadet? Kan det bruges?"

"Jeg ved det ikke. Men der er ikke så meget mere, vi kan gøre. Lad os gå ind igen. Hun ender med at tro, at vi er uhøflige, sådan som vi står herude og taler om hende."

De gik tilbage til stuen. Charlie var forundret over, hvor meget varme, Maria syntes at opsuge, på trods af at hun stadig var kold. Det føltes, som om varmen fra ilden ikke kunne passere hende, men på en eller anden måde blev absorberet af hendes krop. Stuen virkede koldere end før, og hun så over på vinduet. Hun forventede halvt om halvt at se isblomster forme sig på glasset.

Nick prøvede stadig at få Maria til at tale, men hun var enten tavs eller svarede ham med enstavelsesord, mens hun holdt en hånd op for munden som for at skjule sine stadigt klaprende tænder.

"Hvor var du på vej hen, da din bil brød sammen?" spurgte Nick hende. Hun så på ham men rystede på hovedet. "Vil du ikke tale om det?" Endnu et hovedryst. "Jeg mener, er der nogen, der venter på dig et eller andet sted? Vi kan ikke få dig ned fra bjerget lige nu, men når det holder op med at sne, og vi har sendt dig til hospitalet, kan vi prøve at kontakte - "

Maria hævede en hånd og afbrød ham.

"Nej. Ik'... hos ... pital."

"Det tror jeg ikke, du mener," sagde Daniel. "Du har brug for lægehjælp, og mere end vi kan give dig her."

Maria sænkede hånden og så på dem, en efter en.

"Må ... gå ..." Hendes stemme lød insisterende nu.

"Nej, søde," sagde Katrina og satte sig på hug foran Maria.

"Du kan ikke gå endnu. Stormen skal lægge sig først. Så sender vi bud efter en helikopter til ..."

"Må!"

Marias stemme, stadig afbrudt af klapren fra hendes tænder, var nu hæs og anspændt. Katrina prøvede at tage et skridt baglæns, mens hun sad på hug og faldt i stedet baglæns, så hun landede på enden.

Maria begyndte langsomt at rejse sig. Det så ud, som om hun rettede sig ud som en blomst i en film, der kører hurtigt. Tæppet faldt ned fra hendes skuldre og landede på gulvet. Charlie så, at huden på hendes arme stadig var hvid som porcelæn, men at det virkede som om der var sorte blodårer under huden. Hun drejede langsomt hovedet mod vinduet, hvor sneen hvirvlede forbi udenfor.

"Må!" sagde hun igen. Denne gang hviskede hun næsten.

Charlie mærkede sin krop begynde at skælve, da hun så på Maria. Der var helt sikkert noget galt med hende, noget mere end kulde og chok, men Daniel havde ret – det var jo alt sammen bare gamle historier, var det ikke? Hun kunne da ikke være ...

Nick trådte frem. Hans udtryk var som hos en streng, men omsorgsfuld far. "Maria, tag det nu roligt. Der er ingen, der vil tvinge dig til noget. Så længe du bliver indenfor i sikkerhed, så vil vi -"

Han nåede ikke at sige mere. Maria løftede en af sine blege, hvide arme, rakte ud efter ham og greb ham om halsen. Hendes bevægelse var ufatteligt hurtig, næsten som en film der kører på dobbelt hastighed. Nicks stemme blev afbrudt,

da hendes hånd lukkede sig om hans luftrør, og alt han kunne få frem var en kvækkende lyd, som et træ, der giver sig i vinden. Maria løftede Nick op i luften uden tilsyneladende at bruge ret meget styrke. Hun holdt fast om hans hals et øjeblik til, før hun kastede ham direkte imod det store vindue.

Det efterfølgende virkede på Charlie som en scene fra en actionfilm – den slags film, der har dårlige stuntmen og billige effekter. Nick ramte vinduesrammen, og med en klirrende lyd smadrede han igennem glasset, som knustes udad med en splintrende lyd. Fangarme af sne syntes at blæse ind gennem hullet, og temperaturen i stuen styrtdykkede omgående. Nick viftede med armene og forsvandt i snedriverne udenfor. Charlie kunne se blod på det smadrede glas og vinduesrammen og spekulerede et kort øjeblik over, hvor solidt vinduet havde været. Hvor meget styrke havde det mon krævet at kaste en menneskekrop lige gennem det, som havde det været lavet af køkkenrulle?

Daniel stod som lammet, og Katrina skreg fra sin plads på gulvet. Hun kravlede baglæns bag om sofabordet og prøvede at lægge afstand til Maria.

Den blege kvinde begyndte at gå mod vinduet med langsomme skridt. Hun drejede hovedet, så Charlie og Daniel så hende lige i ansigtet, og åbnede for første gang munden helt. Hendes tænder, som havde klapret så højt, lignede overhovedet ikke menneskelige tænder. De var lange, skarpe og spidse, som hos en ulv eller en haj. Hun slikkede sine læber, og Charlie lagde mærke til, hvor tørre og døde læberne så ud. Hvorfor havde hun ikke lagt mærke til det før?

“Nick? *Nick?*” skreg Daniel. Han så over mod vinduet efter sin ven men så intet tegn på ham.

Katrina blev ved med at skrike, igen og igen, og nåede en

tone, som fik Charlies ører til at gøre ondt. Hun så Daniel tage et skridt fremad og Maria holde sin hånd op som en slags advarsel. Han tøvede, og i næste øjeblik var hun trådt igennem det knuste vindue ... og var borte.

Det så ud, som om hun forsvandt på et splitsekund. Hun blev ikke ét med sneen, men det virkede som om hun forsvandt med ufattelig hastighed. Det eneste, der var tilbage i vinduet nu, var den hvirvlende sne og hvad der var tilbage af det knuste glas.

"Nick!" Råbte Daniel og løb hen til vinduet for at kigge ud. Charlie løb hen til Katrina og hjalp hende på benene. Hun skreg stadig, og Charlie tog begge hendes hænder i sine. Hun havde selv lyst til at skrike.

"Han er væk!" sagde Daniel. Hans stemme viste helt tydeligt, hvor uvirkeligt det hele var for ham. "Han er forsvundet. Se der – jeg kan se hans fodspor!"

Han pegede ud i sneen. Der var tydelige mærker efter Nicks sko.

"Han må være blevet desorienteret eller sådan noget og være gået væk i stedet for tilbage indenfor. Vi kan ikke bare lade ham gå rundt derude! Nick!" Han stak hovedet udenfor og råbte, men der kom ikke noget svar.

"Jeg må ud efter ham. Jeg må finde ham. Give ham en jakke eller sådan noget!"

"Gå ud efter ham? Er du bindegal?" Charlie greb ham i skjorten og hamrede begge knytnæver ind i hans bryst. "Hun ... den *ting*, hvad end hun så var ... hun er derude! Hun har sikkert grebet ham som et af de monstre i historien! Du kan lige *vove* på at gå derud!"

"Nick er min bedste ven. Jeg kan ikke bare lade ham gå rundt derude!" Daniel så rædselsslagen ud men syntes at

trække på en slags indre styrke. "I soveværelset er der en kommode ved siden af sengen. Der ligger en pistol i skuffen. Nicks far købte den. Den tager jeg med mig. Hvis hun kommer tæt på mig, så skyder jeg hende."

"Du skyder bare en tingest, der kan forsvinde i den blå luft? Ja, det er en *skidegod* plan. Kat, hold nu op med at *skrige!*" Charlie stoppede sig selv og vendte sig mod sin ven. Katrina lukkede sin mund med et smæk. Tårer strømmede ned ad hendes kinder, og hendes øjne var store og bange.

"Hvad var hun? Hvad *var* hun?" klynkede hun.

"Jeg ved ikke, hvad hun var. Hun var i hvert fald ikke menneskelig, det er helt sikkert."

"Hun rørte ved mig, Charlie! Nick sagde, at hvis Wendigoen rørte ved dig ..."

"Det er bare en historie!" sagde Charlie og kunne selv høre, hvor hult det lød.

"Det er det ikke, det kan du jo selv se! I fik det til at ske i virkeligheden! Nick fortalte historien ... og så kom den!"

Hun sank ned på sofaen.

"Hør, vi kan ikke blive herinde alligevel. I må spærre det vindue af på en eller anden måde, mens jeg går ud og finde Nick."

"Du går ikke derud! Det har jeg sagt!"

"Charlie, det er jeg nødt til. Jeg er nødt til at finde ham, før sporene bliver dækket af sne."

"Det er en snestorm! Du klarer den ikke halvtreds fod!"

Daniel gik hen til skabet i gangen, åbnede det og stak hånden ind, så han kunne trække Nicks og sin egen jakke ud. Med den anden hånd tog han fat i noget, der lignede et sæt tennisketsjere.

"De her vil hjælpe mig med det. Det er snesko. Jeg kan gå

oven på sneen i stedet for at synke ned i driverne. Jeg følger bare mine egne spor tilbage. Jeg skal nok klare den."

Hans stemme lød ikke overbevist, og Charlie troede ham ikke.

"Hvis du går derud, så går jeg med dig. Og jeg forbeholder mig retten til at hive dig med tilbage efter et par minutter. Jeg vil ikke have, at du farer vild derude."

Daniel overvejede i et sekund. Inderst inde vidste han, at hvert sekund, de brugte på at snakke om det, var et sekund mere, stormen havde til at dække sporene med frisk sne.

"All right. Så kom da med! Kat, kan du klare vinduet alene?"

Kat rystede på hovedet. "Ikke alene."

"Okay, så lukker vi stuen af. Kat, gå ind i jeres soveværelse. Læg dig under tæpperne og skru op for varmen. Vi spærrer vinduet af, når jeg kommer tilbage."

Katrina klynkede igen. "Vil I bare lade mig være her alene? Hvad hvis hun kommer igen?"

"Barrikadér dig i soveværelset eller sådan noget. Vi er ikke væk ret længe." Charlie greb sin egen jakke og handsker. "Det skal jeg nok sørge for!"

Daniel og Charlie tog hurtigt deres støvler på og spændte sneskoene uden på dem. Daniel gav hende Nicks lodne uldhue, og hun tog den på hovedet uden at diskutere det. Daniel havde hentet pistolen fra soveværelset og stak den i lommen efter at have tjekket, at den var ladet. Han åbnede døren og trådte udenfor. Charlie fulgte efter ham og prøvede at ignorere Katrinas stemme bag dem, såvel som hendes ansigt, der var presset hjælpeløst imod det vindue, som stadig var intakt.

Den kolde luft udenfor skar i Charlies kinder, og hun blinkede tårer væk fra øjnene. Hun var ikke vant til at bevæge

sig i snesko, og hun kæmpede for at bevare balancen, mens hun fulgte efter Daniel rundt om huset. Han gik med øvede bevægelser og var helt tydeligt vant til dem.

Fra det smadrede vindue førte to sæt spor væk over den snedækkede græsplæne og ind mellem træerne. Det ene sæt var bare fødder, og det andet var sko. Nicks sko.

"De fører ikke samme vej," råbte Daniel gennem vinden. "Hun fulgte ikke efter ham."

Charlie nikkede. "Det er godt! Men vi kan stadig ikke gå ret langt. Vi finder aldrig tilbage igen!"

"Vi prøver!"

Daniel begyndte at følge Nicks spor ind gennem træerne. De nærmeste spor var allerede dækket til, men inde mellem træerne var der faldet mindre sne, og sporene var tydeligere. Vinden bed også lidt mindre herinde. Charlie hørte den hyle langs med klipperne og mellem træerne. Den lavede en sær, tudende lyd.

"Gud ... " hviskede Daniel, "Nicks far, han plejede at sige, at den lyd dér ... var Wendigoens kald... altså for at skræmme Nick og mig. Men måske havde han ret!"

De spor, de fulgte, så ud som om, Nick havde løbet. De havde ikke set ham rejse sig fra snedreven, men Charlie kunne ikke bebrejde ham for at stikke af fra den forfærdelige kvinde. Hun ville nok have gjort det samme.

"Der!" Daniel pegede. Der lå noget sort på jorden ved siden af et sted, hvor sporene skiftede udseende. Det var et par sko og sokker.

"Hvorfor ... hvorfor ville han tage sine ... sko af?" sagde Daniel med skælvende stemme. Hans hånd krøb mod den jakkelomme, han havde stukket pistolen ned i.

"I ... i den gamle historie ... " sagde Charlie og kunne mær-

ke, hvordan hendes rygrad frøs mere og mere til is for hvert øjeblik, " ... så skifter ham fyren ... ham, som Wendigoen tager ... han skifter form. Hans fødder bliver større, og ... de får kløer og sådan ... og fodsporene bliver til monsterspor."

Daniel så på hende. Hun kunne se i hans øjne, at tanken om at se sin bedste vens fodspor pludselig blive umenneskelige var mere, end han kunne klare.

"Lad os gå tilbage!" sagde Charlie. "Det er helt klart, at han er langt væk nu, og ... med det her ... han tænker ikke ... som Nick mere. Hvad der end er sket med ham ..." Hendes stemme døde ud, men Daniel rystede på hovedet.

"Ja, du har ret i at han er langt væk, men vi er nødt til at finde ham. Ellers dør han."

Han skiftede retning og hjalp hende med at gøre det samme i de klodsede snesko. De gik mellem en gruppe tæt voksende, krogede træstammer, der fik Charlie til at tænke på ribben.

Vinden hylede igen, endnu højere, som om stormens intensitet tog til. Daniel så op mellem de mørke træer.

"Jeg tror, at det begynder - "

Hans ord blev afbrudt, da noget kom ud af det hvide snefog og smadrede ind i ham som en rambuk. Charlie fik et glimt af noget hvidt og loddent, som isbjørnen i zoo, i et ganske kort øjeblik. Daniel havde ikke engang tid til at skriges – han blev løftet op i luften og forsvandt i den hvide sne og den mørke himmel. Charlie mistede balancen af lufttrykket fra noget, der fór forbi hende. Hun følte det, som om hun stod på en togperron, og et eksprestog kørte lige forbi hende. Hun faldt omkuld og brugte et par sekunder på at komme på benene igen og børste sne ud af øjne og mund, før hun skreg: "*Daniel?*"

Noget faldt igennem den hvirvlende sne ovenfra og lan-

dede i en drive ved hendes fødder. Det var en halv snesko. Dunket, det gav, da den landede, antydede, at den var faldet fra en stor højde.

Charlie kunne høre et lille, skræmt dyr pibe tæt ved. Det tog hende et øjeblik at forstå, at lyden kom fra hendes egen strube. Hun var alene, ubevæbnet, og noget – *ikke bare noget*, tænkte hun, *lad os nu være ærlige her, du ved jo godt, hvad det er!* – var her i skoven sammen med hende. Det tog dem én efter én.

Hun sank ned på knæ i sneen og så, hvordan de hvirvlende fnug omkring hende lavede natten om til et kalejdoskop af sort og hvidt. Hun kunne stadig føle kulden fra vinden, men hun var endnu koldere indeni. Hun brugte ikke engang energi på at råbe igen. Hun vidste, at Daniel ikke ville svare. Han var væk. *Taget.*

Langsomt begyndte hendes hoved at blive mere klart. Hun var ikke helt alene. Katrina var tilbage i huset. Hun var nødt til at finde tilbage til hende. De måtte barrikadere sig i huset, sørge for at ilden brændte godt, så monstret – *monstrene?* tænkte hun, *der er måske tre af dem nu!* – blev holdt væk, indtil stormen var ovre. Komme ned til byen. Skaffe hjælp.

Hun kom på benene og brugte hvert eneste gram af styrke, hun havde tilbage, til at finde fodfæste på sneskoene igen. Hendes krop var så kold, at hun havde det, som om hun havde taget karbad i isvand. Hver eneste muskel skulle overtales til at bevæge sig.

Hun begyndte at gå, mens hun fulgte de spor, hun og Daniel havde afsat. Det tog hende ikke mere end et par minutter at nå til lysningen og huset. Et sted i baghovedet undrede hun sig over det. Det havde virket som om, det havde taget lang tid at nå ind i skoven.

Sneskoene blev viklet ind i hinanden, da hun krydsede græsplænen, og hun faldt omkuld, så hun fik sne ind under jakken. Hun kunne næsten ikke mærke det. Hun var så gennemkold, at hun ikke var sikker på, at hendes krop overhovedet var der længere.

Hun kunne høre vinden hyle igen, den samme høje lyd, de havde hørt tidligere, og hun stirrede op i den hvirvlende sne. Hun kunne ikke se noget, men hun følte sig sikker på, at hvad der end havde taget Daniel og Nick, så var det deroppe, et sted i den hvide himmel.

Hun sparkede sneskoene af og tog de sidste par skridt til døren uden dem. Hun greb fat om dørhåndtaget. Døren var låst.

Hun hamrede på døren og råbte så højt, hun kunne: "Kat! Kat, luk mig ind!" Hun kunne næsten ikke høre sin egen stemme over vindens hylen. Hun hamrede igen.

Noget landede med et bump ved siden af hende og forsvandt i en snedrive. Hun så op, bange for at det måske var sne fra taget, som faldt ned på grund af hendes hamren (alternativet var for forfærdeligt at tænke på), men der var ingen sne over hende. Da hun så ned, så hun, at tingen, der var faldet ned, havde lavet et hul i snedriften. Hun lænede sig frem og kiggede, og hendes øjne blev store igen.

I sneen lå den skyder, som Daniel havde taget med ind i skoven. Det sorte metal lignede et slangehoved mod den hvide sne.

Hun så op igen, op i snefoget. Var Daniel deroppe? Havde han smidt skyderen ned til hende med et formål? Eller var det bare tilfældigt? Var den faldet ud af hans lomme mens
(wendigoen)

tingen havde båret ham gennem luften, som Nick havde sagt?

(Mine brændende fødder af ild! Åh, denne højde og brændende fart!)

Hun stak hånden frem og greb fat om pistolen. Den føltes kold men også underligt tryk at holde i hånden.

Der kom en lyd fra døren, og da hun så op, kunne hun se Katrina i det lille vindue. Hun stirrede på hende med rædselsslagne øjne.

(Du har ikke set rædsel endnu, Kat!)

"Luk mig ind, Kat!" råbte Charlie, "Kom nu!"

Slåen blev skudt fra, og Kat åbnede døren. "Hvor er Daniel? Og Nick?"

Charlie vaklede indenfor og smækkede døren i bag sig.

"De er væk. Jeg ved ikke ... noget ... tog dem. Jeg ved ikke om det var den kvinde eller noget andet, men ... noget lovede Daniel op i luften og bar ham væk. Hvad end det var, så er det stadig deroppe!"

Katrina så op imod loftet.

"Nej, udenfor! Oppe i luften! Jeg er ikke sikker på om ... om det har gjort noget med dem, eller ... om den har lavet dem om, så de er ligesom den. Vi så ..." Hun standsede. Hun kunne føle sine tænder klapre af kulde.

"Jeg er nødt til at få varmen!" hviskede hun.

"Jeg tror aldrig, at jeg får varmen igen!" sagde Katrina. "Ilden gik ud, og jeg ved ikke, hvordan man skal lave et nyt bål. Stuen er også fyldt med sne."

"Der er en elvarmer i soveværelset. Bare lad mig ..."

"Nej, den virker ikke. Jeg prøvede før. Al strømmen er gået."

Charlie mærkede sit hoved svømme og satte sig tungt ned på køkkengulvet. Hun lænede ryggen mod et af skabene.

"Tror du, at den ... de ... har fjernet strømmen? Ødelagt generatoren eller flået kablet over eller sådan noget?"

"Det ved jeg ikke. Det eneste, jeg ved, er at det bliver koldere."

Charlie så på sin ven og indså pludselig noget.

"Kat ... hvis det bliver koldere, hvorfor har du så ikke mere tøj på?"

Katrina, som stadig var iført de kondibukser og tanktop, hun havde haft på tidligere, så ned af sig selv.

"Det ved jeg ikke ... altså jeg fryser ikke sådan ... rigtigt, men ... "

Charlie åndede ud og kunne se sin ånde som en sky foran sig.

"Det er alt for koldt til bare arme. Hvorfor er du ikke ..."
Hun tav, og sank en klump. "Kat ... er du okay?"

Katrina svajede frem og tilbage. "Det ... ved jeg ikke. Tror du, at det er ... ligesom i historien? Hun rørte ved mig! Hun rørte ved min hånd ..."

Hendes øjne var skrækslagne.

"Kat, det er sikkert bare chok. Hent nu noget tøj. Vi er nødt til at holde os varme."

Katrina bevægede sig ikke. Hendes øjne blev større og større, mens hun hviskede for sig selv.

"Hun rørte mig, hun rørte mig, hun rørte mig ..." hun standsede brat og så på Charlie.

"Charlie ... jeg er sulten!"

Hendes stemme var bedende, mere desperat og bange end egentlig truende, men Charlie følte rædslen flyde gennem hendes hjerne igen. Katrina tog et skridt fremad.

Charlie hævede pistolen og pegede på Katrine. Løbet skælvede.

"Bliv fra mig, Kat! Jeg mener det!"

"Charlie ... jeg ... er så ... sulten!" hviskede Katrina igen.
"Det gør ondt! Åh gud, jeg ..."

Charlie følte det sidste af sin fornuft fordampe, da hun så ind i øjnene på sin ældste veninde. Hun så intet af den pige, hun havde kendt i årevis, delt værelse med, holdt fester med og været på shoppeture sammen med. Kats øjne var i færd med at skifte farve fra hendes normale, brune øjne til en skarp, gul farve.

Hun trykkede på aftrækkeren. En gang. To. Tre gange.

Skuddene lød som eksplosioner i køkkenet. Charlie havde aldrig affyret et skydevåben i sit liv, og tilbageslaget sendte et jag af smerte op gennem hendes arm og skulder. Det første skud gik forbi og borede sig ind i væggen. De næste to skud gik lige igennem Katrinas overkrop. Hun blev kastet baglæns imod komfuret som en kludedukke. Hun ramte komfuret og gled ned på gulvet i en underlig, halvt siddende stilling, som fik hende til at se ud, som om hun var ved at lave yoga.

Charlie prøvede at skride, men hendes hals snørede sig sammen, og der kom kun et svagt klynk. Hun mærkede pistolen falde ud af sin hånd og ramme køkkengulvet.

Udenfor hørte hun et bump. Det lød, som om noget tungt ramte jorden. Det blev efterfulgt af tre andre bump, det sidste kraftigere end de andre.

Køkkendøren, som ikke var blevet låst igen, blev skubbet op.

Charlie ville lukke sine øjne, men hun kunne ikke. Tingen, som stod i døren, var så langt fra at være menneskelig, at hun ikke kunne se væk. Det var, som om en syg og fascineret del af hendes sind ville se så meget som muligt, huske alle detaljer og katalogisere dem til senere brug.

Den hvide pels på kroppen mindede hende om en isbjørn. Under den kunne hun se, at formen var nogenlunde menneskelig – to arme, to ben og et hoved. Men hænderne var kløer og fødderne en slags monstrøse trædepuder eller poter. Kroppen var mager – ufatteligt mager – som en indsat i en koncentrationslejr. Rygraden var kurvet, så den bøjede sig let forover, og ansigtet ...

Hun kunne stadig se nok af hans træk til at vide, hvem hun stod overfor. Nick. Hans øjne var nu sløve og gule, men hans hage, næse og mund var de samme. Da han åbnede munden, kunne hun se, at hans tænder havde skiftet form. De var lange og skarpe – som et rovdys.

Bag ham kom flere skikkelser til syne, da Nick trådte helt ind i køkkenet. Væsenet, som havde siddet ved deres pejs og kaldt sig selv Maria, var den næste. Hun lignede Nick – lodden og mager.

Den tredje skikkelse fik hendes øjne til at brænde. Daniel havde stadig en del af sin jakke på, og hun kunne se de fleste af hans ansigtstræk i den ting, han var blevet til. Men de hænder, der havde holdt hendes så blidt, var nu lange, skarpe kløer.

Bag ved hendes forvandlede venner var der noget, der bevægede sig. Det var enormt, alt for stort til at komme gennem døren. Hun kunne kun se dele af det, da det gik forbi vinduet.

(Åh Gud, det er den rigtige, Wendigoen selv!)

Maria tog et skridt hen imod Katrinas krop. Hun snusede til den og løftede Katrinas ene hånd. Da den faldt slapt ned, lavede hun en snerrende lyd og slikkede sine læber.

(De har tænkt sig at æde hende. Æde os!)

Nick tog et skridt hen imod Charlie, men en hånd holdt ham tilbage. Charlie så væsenet, der engang havde været Da-

niel, vende sit ansigt langsomt mod Nick og ryste på hovedet.

Nick gav en protesterende knurren fra sig, men Daniel rystede på hovedet igen. Han gjorde tegn mod Katrinas krop.

Nick gav et utilfreds grynt fra sig men vendte sig mod kroppen og løftede den let op i armene. Han vendte sig mod den åbne dør og lavede en lyd, som næsten var et ord. Charlie gispede, da hun hørte det:

"Far!"

Væsenet udenfor bevægede sig som svar på hans stemme, og Nick trådte udenfor med liget af sin kæreste i sine arme. Maria fulgte efter ham. Hendes mund drev af savl. Hun lavede små, spindende lyde.

Daniel så på Charlie et øjeblik. Hun ville gerne tro, at der var kærlighed og genkendelse i blikket, men hun var ikke sikker. I næste øjeblik var han ude gennem døren og forsvandt i sneen.

Charlie strakte langsomt dit ben ud og sparkede til døren, så den smækkede i. Hun overvejede, om hun skulle låse den, men før hun tog en beslutning, faldt hendes hoved ned på linoleummet, og hendes hjerne gik ud.

En solstribe faldt hen over hendes ansigt, og hun gjorde et svagt forsøg på at dække sine øjne, før hun lagde mærke til det hårde gulv under sig. Det gik op for hende, at hun ikke lå i sin seng. Hun slog øjnene op og så sig om i køkkenet. Hun satte sig op og kløede sig i håret. Hun havde stadig jakken, bukserne og støvlerne fra i aftes på, og hun kunne mærke, at huset var iskoldt. Da hun drejede hovedet, kunne hun se ind i stuen og se det smadrede vindue og snedriverne på gulvet. Gennem vinduet kunne hun se solen glimte på den hvide pulversne udenfor.

Stormen var ovre.

Et øjeblik var hun lige ved at råbe til Daniel eller Kat, så de kunne dukke op og fortælle hende, at det bare havde været en ond drøm, men det knuste vindue talte sit eget, tydelige sprog. Det hele var sket i virkeligheden.

Hun kom langsomt op at stå og kunne mærke hver eneste muskel i sin krop klage sig af smerte. Hun prøvede at tvinge sin hjerne til at finde på en plan. Hvordan kunne hun komme ned til byen? Måske var der noget skiudstyr et sted. Nick havde sagt, at han tit stod på ski heroppe. Bilen var ubrugelig, så længe vejen ikke var ryddet, men måske kunne hun komme langt nok ned til at finde hjælp ved at bruge ski og snesko.

Ville Wendigoen komme efter hende om dagen? Hun huskede ikke, om Nick havde sagt noget om det, men kunne huske, at den ikke kunne lide ild. Måske ville lys også gøre, at den holdt sig væk? Hun måtte tage chancen.

Hun lagde en hånd på sin mave og konstaterede noget, som fik hende til at standse op og tænke over, om der havde været en anden grund til, at de ikke havde taget hende med. Det hun følte, var ikke unormalt for hende om morgenen, men hendes hjerte skælvede alligevel ved de mulige konsekvenser.

Hun var sulten.